

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Kazimierz Zawada (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Gminy Miejskiej S.

przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości przy ulicy (...) w S.

o uchylenie uchwały, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2005 r., zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 20 grudnia 2004 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 20 grudnia 2004 r. odrzucił wniosek pozwanej z 22 czerwca 2004 r. nadany na poczcie 25 października 2004 r. o doręczenie wyroku Sądu Apelacyjnego z 18 czerwca 2004 r. z uzasadnieniem. W motywach postanowienia wyjaśnił, że odpis wyroku Sądu Apelacyjnego z 18 czerwca 2004 r. z uzasadnieniem został pozwanej na jej wniosek już doręczony w dniu 16 lipca 2004 r. W tej sytuacji ponowny wniosek o doręczenie odpisu tego wyroku z uzasadnieniem w celu wniesienia kasacji podlegał odrzuceniu na podstawie art. 328 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

W zażaleniu pozwana zakwestionowała odrzucenie wniosku.

Podniosła, że pismem z 22 czerwca 2004 r. wystąpiła do Sądu Apelacyjnego o doręczenie jej odpisu wyroku z uzasadnieniem. W dniu 16 lipca 2004 r. otrzymała pismo z 13 lipca 2004 r. wzywające do wniesienia opłaty kancelaryjnej od złożonego wniosku.

W przesyłce tej, doręczonej w małej kopercie, załączonej do zażalenia, nie było żadnej innej korespondencji. Żądaną opłatę kancelaryjną uiszczyła 21 lipca 2004 r. Wobec przedłużającego się okresu oczekiwania na odpis wyroku z uzasadnieniem, pozwana interweniowała w Sądzie Apelacyjnym; między innymi, w dniu 25 października 2004 r. złożyła pismo, którego dotyczy zaskarżone postanowienie. Sąd Apelacyjny jednak utrzymywał, że odbiór wnioskowanego odpisu wyroku z uzasadnieniem pozwana pokwitowała w dniu 16 lipca 2004 r. W tej sytuacji pozwana w dniu 25 listopada 2004 r. ponownie zwróciła się do Sądu Apelacyjnego o doręczenie jej odpisu wyroku z uzasadnieniem. Jej zdaniem, pismo wysłane przez nią do Sądu Apelacyjnego w dniu 25 października 2004 r. nie było nowym wnioskiem, lecz jedynie ponagleniem wzywającym do wykonania wniosku z dnia 22 czerwca 2004 r.

W ocenie pozwanej, zaskarżone postanowienie opiera się więc na błędnie dokonanym ustaleniu, że pozwanej doręczono odpis wyroku z uzasadnieniem w dniu 16 lipca 2004 r., gdy tymczasem w tym dniu doręczono jej jedynie wezwanie o uiszczenie opłaty kancelaryjnej; koperta, w której przesłano to wezwanie, że względu na swój mały rozmiar, nie mogła zresztą nic więcej pomieścić. W konsekwencji, zaskarżone postanowienie powinno zostać uchylone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wynika z powyższych uwag, między Sądem Apelacyjnym a pozwaną zarysowała się rozbieżność stanowisk co do wykonania przez Sąd Apelacyjny wniosku pozwanej z 22 czerwca 2004 r. Zwrotne poświadczenie odbioru na k. 86, a także zarządzenie przewodniczącego oraz adnotacja sekretariatu na k. 82 przemawiają za tym, że pozwanej doręczono w dniu 16 lipca 2004 r. odpis wyroku z uzasadnieniem, o który wniosła pismem z 22 czerwca 2004 r. (co do znaczenia pocztowego dowodu doręczenia zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 kwietnia 1998 r., III CZ 51/98, OSNC 1998, nr 11, poz. 189, z dnia 21 listopada 2001 r., I CKN 185/01, LEX nr 52726 i z dnia 15 listopada 2002 r., V CZ 140/02, LEX nr 57239). Pozwana jednak zaprzecza prawdziwości zwrotnego poświadczenia odbioru. W zażaleniu swoje oświadczenie negujące prawdziwość zwrotnego poświadczenia odbioru poparła twierdzeniem, że koperta, w której w dniu 16 lipca 2004 r. otrzymała wezwanie o uiszczenie opłaty kancelaryjnej, była zbyt mała, aby pomieścić ponadto odpis wyroku z uzasadnieniem (pięć kartek). Pismo pozwanej potraktowane przez Sąd Apelacyjny jako kolejny wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem, rozpoznane przez ten Sąd zaskarżonym postanowieniem, jest elementem wspomnianej kontrowersji.

Treść zażalenia wskazuje, że pozwana oczekuje zweryfikowania przez Sąd Najwyższy w toku postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia twierdzeń Sądu Apelacyjnego co do doręczenia pozwanej w dniu 16 lipca 2004 r. odpisu wyroku z uzasadnieniem. Obowiązujące prawo na to jednak nie pozwala. Według art. 393¹⁸ § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym do 5 lutego 2005 r. w sprawach, w których przysługiwała kasacja, zażalenie przysługiwało także, tj. oprócz sytuacji wskazanych w § 1, na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których była mowa w art. 392, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji (por. analogiczną regulację zawartą w obecnie obowiązującym art. 394¹ § 2 k.p.c.). Wniesione przez pozwaną zażalenie mogłoby więc zostać uznane za dopuszczalne tylko wtedy, gdyby zaskarżone nim orzeczenie należało do kategorii postanowień sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie, tj. zamykających drogę do wydania orzeczenia co do istoty przez sąd drugiej instancji lub przez Sąd Najwyższy (co do pojęcia postanowień kończących postępowanie w sprawie por. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 1). Takim orzeczeniem byłoby odrzucenie wniosku pozwanego z dnia 22 maja 2004 r., ponieważ wykluczałoby wydanie w sprawie orzeczenia co do istoty przez Sąd Najwyższy, gdyż złożenie przez pozwanego wniosku o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem i doręczenie mu tego odpisu warunkowało wniesienie przez niego kasacji (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PZ 104/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 231, i z dnia 19 listopada 2004 r., V CZ 110/04, niepubl). Nie ma natomiast takiego charakteru zaskarżone postanowienie. Rozstrzyga bowiem o kolejnym, nieprzewidzianym przez przepisy postępowania wniosku o doręczenie odpisu wyroku z uzasadnieniem, a więc pewną kwestię incydentalną, która pojawiła się poza normalnym tokiem postępowania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2001 r., IV CZ 97/00, niepubl.). Dlatego jako niedopuszczalne powinno zostać odrzucone (art. 373 w związku z art. 398²¹ i art. 394¹ k.p.c. oraz art. 3 ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98).

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.